

Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 026406 17 У
Сарајево, 20.12.2018. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија _____, као предсједника вијећа, _____ и _____, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара _____ у управном спору тужиоца _____ из: Г. Раинци, улица Доњи Раинци бб, против рјешења број: УП1 03-1-37-1-95-4/17 ЕМ од 27.7.2017. године, тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, у управној ствари заштита личних података, на нејавној сједници одржаној дана 20.12.2016. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Рјешењем број: УП1 03-1-37-1-95-4/17 ЕМ од 27.7.2017. године тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговину, одбијен је као неоснован приговор тужиоца, поднесен против Правобранилаштва Републике Српске, сједиште _____ Бања Лука, због незаконитог прикупљања личних података.

Против овог рјешења тужилац је благовремено поднио тужбу за покретање управног спора, због погрешне примјене материјалног права. У тужби се указује да је Преска управа ФБиХ, Кантонални пореска канцеларија Тузла актом број: 13-3/1-49-3470 од 19.4.2017. године доставила податак о њеном запослењу Правобранилаштву РС. Сматра да је Агенција пропустила да утврди незаконито поступање Пореске управе, која није смјела дати податак о запослењу тужиоца из разлога што је то лични податак за који тужилац никада није дао пристанак. Надаље

истиче да је тужена, кршећи одредбе чланова 4., 7., 17. и 18. Закона о заштити личних података БиХ, пропустила да утврди да је тужиоцу учињена повреда и злоупотреба обраде личних података од стране Пореске управе. Слиједом наведеног, предлаже да суд тужбу уважи, поништи рјешење број: УП1 03-1-37-1-95-4/17 ЕМ од 27.07.2017. године и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу тужена је предложила да се тужба одбије као неоснована, остајући код разлога датих у образложењу оспореног акта.

Овај суд је испитао правилност и законитост оспореног акта туженог у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број 19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Из стања списка, као и образложења оспореног закључка произлази да је тужена одлучујући о приговору поднесеном против Правобранилаштва Републике Српске, у предмету обраде личних података, односно податка о запослењу тужиоца, приговор одбила као неоснован, позивајући се на одредбе члана 6. став 1. тачка а) Закона о заштити личних података, налазећи да контролор може обрађивати личне податке без сагласности носиоца података уколико се обрада личних података врши у складу са законом или је обрада неопходна да би се испуниле надлежности утврђене законом.

Одлука туженог органа је правилна и заснована на закону.

Одредбама члана 1. став 1. Закона о Правобранилаштву Републике Српске („Службени гласник” РС број: 16/05-78/11) прописано је да је Правобранилаштво РС самосталан орган који у поступку пред судовима и надлежним органима предузима правна средства ради заштите имовинских права и интереса Републике Српске, града, општине и њихових органа и организација, те других органа и организација које немају својство правног лица и нису уписани у судски регистар, а финансирају се из буџета Републике Српске. Чланом 10. Закона о Правобранилаштву РС такођер је прописано да су органи, организације, предузећа и друга правна лица дужна достављати обавјештења о угрожавању и нарушавању или оспоравању права и ствари у својини субјекта из члана 1. наведеног закона, а ставом 2. наведеног члана је прописано да су органи и правна лица дужни, на захтјев Правобранилаштва, доставити податке, обавјештења и списе, као и стручно мишљење који су потребни за предузимање радњи из његове надлежности. Истовремено је чланом 17. став 2. Закона о заштити личних података („Службени гласник БиХ”, број 49/06 до 89/11) прописано да је контролор личних података овлаштен личне податке дати на кориштење трећој страни на основу писаног захтјева треће стране, ако је то потребно ради обављања послова у оквиру законом утврђене

надлежности треће стране или остваривања законитих интереса треће стране.

Имајући у виду да је пред Општинским судом у Калесији покренут извршни поступак ради наплате трошкова судског поступка, те да је Правобранилаштво РС, као законски заступник органа по чијем је приједлогу и вођен извршни поступак, ради наплате својих трошкова предложило ново средство извршења и то запљеном новчаних средстава тужиоца, уз претходно прибављање податка о запослењу тужиоца, то не стоје наводи тужиоца да је Правобранилаштво РС на незаконит начин прибавило податке о њеном запослењу. Наиме, ради се о законском овлаштењу за овакво поступање, које се заснива на овлаштењу Правобранилаштва РС из члана 10. став 2. Закона о Правобранилаштву РС да прикупи и коирсти одређени податак и обавези контролора податка из члана 17. став 2. Закона о заштити личних података да, на основу писаног захтјева треће стране ако је то потребно ради обављања послова у оквиру законом утврђене надлежности треће стране или остваривања законитих интереса треће стране, податке које обрађује преда на кориштење трећој страни, у конкретној ситуацији Правобранилаштву РС.

Дакле, по схватању овог судског вијећа, у конкретном случају није дошло до повреде правила поступка, нити погрешне примјене материјалног права, из разлога што је Правобранилаштво РС поступало у оквиру својих надлежности и овлаштења и на законом прописани начин прибавило личне податке, у ситуацији када није прописано претходно прибављање сагласности носиоца податка, за кориштење тим податком.

Ваља указати да ни Закон о заштити личних података, ни Закон о слободи приступ информацијама БИХ („Сл. Гласник БиХ“ број: 28/00-61/11) ниједним чланом не промовишу апсолутну заштиту било којег личног податка, него прописују услове под којим се може удовољити, односно услове под којим се може ограничити приступ одређеним подацима. Тако је одредбом члана 6. став 1. тачка а) Закона о заштити личних података прописано да контролор може обрађивати личне податке без сагласности носиоца података, уколико се обрада личних података врши у складу са законом или је обрада неопходна да би се испуниле надлежности утврђене законом. Истовремено је Законом о слободи приступа информацијама у и то чланом 1. став. 1. тачка б) прописано да је циљ овог закона да установи да свако физичко или правно лице има право приступа информацијама у највећој могућој мјери, у складу са јавним интересом, те да јавни органи имају одговарајућу обавезу да објаве те информације. Имајући у виду интерес Правобранилаштва РС и чињеницу да је Пореска испостава Тузла, као и сваки други јавни орган, обавезан да захтјев треће стране за приступ личним подацима цијени у складу са Законом о заштити личних података, те да дозволи приступ подацима уколико је такав захтјев заснован на законитом и оправданом основу, неспорно је да је у конкретном случају

такав и био захтјев Правобранилаштва РС, јер је поднесен циљу намирења трошкова проузрокованих у току извршног поступка.

На основу изложеног овај суд налази да је оспорено рјешење правилно и законито, због чега је примјеном члана 37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БиХ, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА

